

AGATHA CHRISTIE

Θλιμμένο κυπαρίσσι

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θλιμμένο κυπαρίσσι**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Sad Cypress
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρόζα Τραϊκόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1940. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4348-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4349-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Θλιμμένο κυπαρίσσι

Μετάφραση: Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαθητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έιζχουερ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16.50	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Προς το μηδέν	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;		
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

Στον Πίτερ και την Πέγκι ΜακΛόντ

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι Θλιμμένο κυπαρίσσι εκδόθηκε πρώτη φορά τον Μάρτιο του 1940 στη Βρετανία, λίγο πριν από το ξέσπασμα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, και κάποιους μήνες αργότερα στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής.

Πρόκειται για το πρώτο αστυνομικό μυθιστόρημα της Κρίστι που, έστω εν μέρει, διαδραματίζεται στην αίθουσα ενός δικαστηρίου, όπου ο αναγνώστης παρακολουθεί βήμα βήμα την εξέλιξη της δικαστικής έρευνας. Το βιβλίο αποτελείται από τρία μέρη, ενώ στα δύο από τα τρία η παρουσία του Ηρακλή Πουαρό είναι καταλυτική για την έκβαση της υπόθεσης. Μετά την έκδοση του βιβλίου η Άγκαθα Κρίστι φαίνεται πως θεώρησε ότι θα ήταν καλύτερο αν δεν είχε συμπεριλάβει στους χαρακτήρες τον διάσημο Βέλγο ντετέκτιβ.

Το 1992 το μυθιστόρημα διασκευάστηκε από το ραδιόφωνο του BBC και παρουσιάστηκε σε συνέχειες, με τον Τζον Μόφατ στον ρόλο του Πουαρό. Το 2003 η ιστορία διασκευάστηκε για την τηλεόραση, για τη σειρά Agatha Christie's Poirot. Εδώ τον Ηρακλή Πουαρό υποδύεται ο Ντέιβιντ Σουσέ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ, που καλείται να αποδείξει την αθωότητα μιας γυναίκας που κατηγορείται για δολοφονία.

Λόρα Γουέλμαν

Πλούσια χήρα, ιδιοκτήτρια του Χαντέρμπερι, μία γυναίκα που έζησε ένα κρυφό παθιασμένο ειδύλλιο, άνθρωπος περήφανος, δεν αντέχει να ζει ανήμπορη.

Μέρι Τζέραρντ

Προστατευόμενη της Λόρα Γουέλμαν, όμορφη, θέλει να είναι ανεξάρτητη και να κερδίζει η ίδια τη ζωή της, νόθα κόρη της κυρίας Γουέλμαν και του σερ Λιούις Ράικροφτ, υιοθετημένη από τον θυρωρό του Χαντέρμπερι, τον γερο-Τζέραρντ.

Έλινορ Καρλάιλ

Ανιψιά της κυρίας Γουέλμαν, αριστοκρατική, όμορφη, αν και ερωτευμένη παράφορα με τον Ρόντερικ Γουέλμαν, φροντίζει να μην του το δείχνει για να μην τον χάσει.

Ρόντερικ Γουέλμαν

Ανιψιός του εκλιπόντος συζύγου της κυρίας Γουέλμαν, ερωτεύεται κεραυνοβόλα τη Μέρι Τζέραρντ, όμως εκείνη αποκρούει τις προτάσεις του.

Πίτερ Λορντ

Θεράπων ιατρός της κυρίας Γουέλμαν, νιόφερτος στην περιοχή, ερωτευμένος με την Έλινor, πιστεύει ακράδαντα στην αθωότητά της.

Αδελφή Χόπκινς

Η νοσοκόμα της περιοχής, που βοηθά στην κατ' οίκον νοσηλεία της Λόρα Γουέλμαν.

Αδελφή Ο'Μπράιαν

Η προσωπική νοσοκόμα της κυρίας Γουέλμαν, κουτσομπόλα, καπάτσα στη δουλειά της.

Κυρία Μπίσσοπ

Οικονόμος του Χαντέρμπερι, αντιπαθεί τη Μέρι και είναι σίγουρη για την ενοχή της Έλινor.

Τεντ Μπίγκλαντ

Γιος αγρότη της περιοχής, ερωτευμένος με τη Μέρι Τζέραντ.

Χόρλικ

Βοηθός κηπουρού στο Χαντέρμπερι.

Εφραίμ Τζέραντ

Θυρωρός του Χαντέρμπερι και θετός πατέρας της Μέρι, δεν αγάπησε ποτέ την κόρη του και δυσανασχετεί για τη μόρφωση που της πρόσφερε η κυρία Γουέλμαν, πιστεύοντας πως τα μυαλά της έχουν πάρει αέρα.

Σερ Λιούις Ράικροφτ

Παντρεμένος με μια γυναίκα που νοσηλεύεται σε φρενοκομείο, είχε ένα παθιασμένο ειδύλλιο με την κυρία Γουέλμαν και σκοτώθηκε στον πόλεμο, προτού γεννηθεί η κόρη του η Μέρι.

Μακριά μου φύγε, Θάνατε, και φτιάξε
ένα κιβούρι από θλιμμένο κυπαρίσσι για να αναπαυθώ.
Μακριά μου πέτα, ανάσα μου, και σβήσε,
από το χέρι κόρης όμορφης και άκαρδης θα σκοτωθώ.
Το σάβανό μου πάλλευκο, κεντημένο με αγκίδες,
αχ, τώρα ράψε.
Θάνατο τέτοιο από έρωτα ξανά δεν είδες,
να το θυμάσαι.

Ουίλιαμ Σαίξπηρ*

* Από τη *Δωδέκατη Νύχτα*. (Σ.τ.Μ.)

Πρόλογος

Ελινor Κάθριν Καρλάιλ, κατηγορείσαι για τη δολοφονία της Μέρι Τζέραρντ, η οποία διαπράχθηκε στις 27 Ιουλίου του παρελθόντος έτους. Δηλώνεις αθώα ή ένοχη;»

Η Έλινor Καρλάιλ ίσιωσε το κορμί της, κρατώντας σπινό το κεφάλι. Ήταν ένα καλοκάωτο κεφάλι, με ευδιάκριτη και έντονη κατατομή. Μάτια φωτεινά, σε έντονο μπλε χρώμα, μαλλιά μαύρα. Τα περιποιημένα φρύδια σχημάτιζαν δυο αμυδρά, λεπτά τόξα.

Ακολούθησε σιωπή – μια παρατεταμένη σιωπή που βάρυνε την ατμόσφαιρα.

Ο συνήγορος υπεράσπισης, σερ Έντουιν Μπάλμερ, ένωσε ένα ρίγος ανησυχίας.

Θεέ μου, σκέφτηκε, θα δηλώσει ένοχη... Έχασε το κουράγιο της...

Τα χείλη της Έλινor Καρλάιλ μισάνοιξαν.

«Αθώα», είπε.

Ο συνήγορος βούλιαξε στην πολυθρόνα του. Σφούγγισε με ένα μαντίλι το μέτωπό του, συνειδητοποιώντας πως παρά τρία είχαν γλιτώσει μια καταστροφή.

Ο σερ Σάμιουελ Ατένμπερι ήταν κιόλας όρθιος και συνόψιζε την υπόθεση για τον εισαγγελέα του Στέμματος.

«Αξιότιμε κύριε εισαγγελέ, κύριοι ένορκοι, στις 27 Ιουλίου και ώρα τρεις και μισή μετά μεσημβρίαν, στο Χαντέρμπερι του Μείντενσφορντ, απεβίωσε η Μέρι Τζέραρντ...»

Συνέχισε να μιλάει, με φωνή υπνωτική κι ευχάριστη. Νανούριζε την Έλινор και λίγο έλειψε να την αποκοιμίσει. Από τη λιτή και περιεκτική αφήγηση ελάχιστες φράσεις καταγράφονταν σε εκείνο το τμήμα του εγκεφάλου της που αντιλαμβάνονταν ακόμη τι συνέβαινε γύρω της.

«...Μία υπόθεση ιδιαζόντως απλή και ξεκάθαρη...

»...Είναι υποχρέωση του Στέμματος... να αποδειχθούν το κίνητρο και η ευκαιρία...

»...Κανείς, εξ όσων γνωρίζουμε, δεν είχε κίνητρο να δολοφονήσει αυτή την άτυχη κοπέλα, τη Μέρι Τζέραρντ, εκτός από την κατηγορουμένη. Μία νεαρή και πάντα ευδιάθετη κοπέλα, την οποία συμπαθούσαν όλοι και για την οποία θα μπορούσε να πει κάποιος πως δεν είχε μήτε έναν εχθρό σε αυτόν τον κόσμο...»

Η Μέρι Τζέραρντ! Πόσο μακριά φάνταζαν όλα πλέον. Σαν να μην ήταν πια αληθινά...

«...Θα πρέπει να εστιάσετε ιδιαίτερα σε ένα από τα ακόλουθα ερωτήματα: Πρώτον, ποιες ευκαιρίες και μέσα είχε στη διάθεσή της η κατηγορουμένη, για να χορηγήσει το δηλητήριο; Και, δεύτερον, ποιο το κίνητρό της για να το πράξει αυτό;

»Όπως επιβάλλει το καθήκον, θα προσκομίσω ενώπιόν σας μάρτυρες, οι οποίοι θα σας βοηθήσουν να καταλήξετε σε βάσιμα συμπεράσματα ως προς αυτά τα ζητήματα...

»...Όσον αφορά το ποιος δηλητηρίασε τη Μέρι Τζέραρντ, θα επιχειρήσω να σας αποδείξω πως κανείς δεν είχε την ευκαιρία να διαπράξει ένα τέτοιο έγκλημα, εκτός από την κατηγορουμένη...»

Η Έλινор ένιωθε παγιδευμένη σε μια αδιαπέραστη ομίχλη. Σκόρπιες λέξεις έφταναν στα αυτιά της μέσα από την αχλή.

«...Σάντουιτς...

»...Πατέ ψαριού...

»...Άδειο σπίτι...»

Οι λέξεις διαπερνούσαν σαν μαχαίρια την παχιά, αφράτη κουβέρτα που αγκάλιαζε τις σκέψεις της Έλινор – τσιμπήματα από

μυτερές καρφίτσες σε βαρύ πέπλο που κατέπνιγε κάθε θόρυβο...

Το δικαστήριο. Πρόσωπα. Ατέλειωτες σειρές από πρόσωπα! Ένα συγκεκριμένο, ιδιαίτερο πρόσωπο, με παχύ μαύρο μουστάκι και πονηρά μάτια. Ο Ηρακλής Πουαρό, που την παρατηρούσε με σκεπτικό βλέμμα και το κεφάλι γερμένο στο πλάι.

Προσπαθεί να καταλάβει ακριβώς για ποιον λόγο το έκανα, σκέφτηκε η Έλινορ. Προσπαθεί να τρυπώσει στο μυαλό μου και να διαβάσει τις σκέψεις μου, τα συναισθήματά μου...

Συναισθήματα; Μια μικρή θολούρα – μια συγκεχυμένη αίσθηση κατάπληξης... Το πρόσωπο του Ρόντι – το αγαπημένο, το λατρεμένο πρόσωπό του με τη μακριά μύτη, τα ντελικάτα χείλη... Ο Ρόντι! Πάντα ο Ρόντι... πάντα, διαρκώς, από τότε που θυμόταν τον εαυτό της... Από εκείνα τα χρόνια στο Χαντέρμπερι, ανάμεσα στα σμέουρα, ψηλά στα λιβάδια και κάτω στο ρυάκι. Ο Ρόντι, ο Ρόντι, ο Ρόντι...

Κι άλλα πρόσωπα! Η αδελφή Ο'Μπράιαν, με το στόμα μισάνοιχτο, το φακιδιάρικο μούτρο τεντωμένο προς τα μπροστά. Η αδελφή Χόπκινς, αλαζονική όπως πάντα – αλαζονική κι αδιάλλακτη. Το πρόσωπο του Πίτερ Λορντ... Ο Πίτερ Λορντ... Τόσο ευγενικός, τόσο ευαίσθητος, τόσο... τόσο παρηγορητικός! Μα τώρα έμοιαζε... πώς να το περιγράψει... χαμένος; Ναι, χαμένος! Πόσο τρομακτικά αγωνιούσε για όλα αυτά! Τη στιγμή που η ίδια, η πρωταγωνίστρια, δεν αγωνιούσε διόλου!

Να την εκεί, απόλυτα ήρεμη και παγερή, να στέκεται στο εδώλιο, κατηγορούμενη για φόνο.

Κάτι ανασάλεψε. Οι πτυχές της κουβέρτας που τύλιγε τον νου της αλάφρυναν, έγιναν φαντάσματα. *Στο δικαστήριο! Άνθρωποι...* Άνθρωποι που έγερναν μπροστά, τα χείλη τους ελαφρώς ανοιχτά, τα μάτια τους ανυπόμονα, στυλωμένα πάνω σε εκείνη, την Έλινορ, με μια αποτρόπαια, μακάβρια χαρά. Άνθρωποι που άκουγαν με ένα είδος άγριας απόλαυσης όσα έλεγε για εκείνη ο ψηλός άντρας με την εβραϊκή μύτη.

«Τα στοιχεία σε αυτή την υπόθεση είναι ξεκάθαρα και δεν αμφισβητούνται. Θα σας τα παρουσιάσω απλά και με σαφήνεια. Από την αρχή κιόλας...»

Από την αρχή, σκέφτηκε η Έλινορ. Την αρχή; Τη μέρα που κατέφθασε εκείνο το φριχτό, ανώνυμο γράμμα! Τότε έγινε η αρχή...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ενα ανώνυμο γράμμα!

Η Έλινορ Καρλάιλ κοιτούσε τον ανοιχτό φάκελο που κρατούσε στα χέρια της. Ποτέ άλλοτε δεν της είχε τύχει τέτοιο πράγμα. Η αίσθηση που της μετέδιδε αυτό το γράμμα ήταν δυσάρεστη. Προχειρογραμμένο, γεμάτο ορθογραφικά λάθη, σε φτηνό ροζ επιστολόχαρτο.

Το παρόν είναι μία προειδοποίηση, έγραφε.

Δε θα πω ονόματα αλλά κάποιος τριγυρνά τη θεία σου και, αν δεν προσέξεις, θα μείνεις απέξω. Οι κατεργάρες ξέρουνε καλά πώς να πλεβρίζουν ηλικιωμένες γυναίκες, που τους αρέσει να τις χαϊδολογάνε και να τις κολακέβουν νέοι άνθρωποι. Αυτό που θέλω να πω είναι πως καλά θα κάνεις να κατέβεις και να δεις από μόνη σου τι συμβέnei, δεν είναι σωστό εσύ κι ο νεαρός κύριος να χάσετε αυτά που σας ανήκουν – αυτή είναι πανούργα κι η γριά μπορεί να τα τινάξει από στιγμή σε στιγμή.

Κάποια που θέλει το καλό σου

Η Έλινορ κοιτούσε ακόμη την επιστολή με φρύδια σμιγμένα από την απέχθεια, όταν η πόρτα άνοιξε. Η καμαριέρα ανακοίνωσε την άφιξη του κυρίου Γουέλμαν και ο Ρόντι μπήκε στο δωμάτιο.

Ο Ρόντι! Όπως πάντα όταν έβλεπε τον Ρόντι, η Έλινορ ένιωσε μία αδιόρατη ζάλη, ένα κέντρισμα αναπάντεχης χαράς, την επιτα-

κτική ανάγκη να του δώσει εντύπωση γυναίκας ψυχρής και ασυγκίνητης. Επειδή είχε πειστεί πια πως ο Ρόντι, παρότι την αγαπούσε, δεν ένωθε τα ίδια συναισθήματα με εκείνη. Κάθε φορά που τον αντίκριζε, η καρδιά της σπαρταρούσε με τρόπο που γινόταν επώδυνος. Πόσο παράλογο ήταν να έχει την ικανότητα ένας άντρας –ένας συνηθισμένος, ναι, ένας απόλυτα συνηθισμένος νεαρός άντρας– να γεννά αυτού του είδους τα συναισθήματα σε έναν άλλον άνθρωπο! Η παρουσία του και μόνο έφερνε τον κόσμο της ανάποδα, το άκουσμα της φωνής του την έκανε να θέλει να κλάψει – λιγουλάκι, έστω... Το δίχως άλλο, η αγάπη όφειλε να είναι ένα ευχάριστο συναίσθημα, όχι κάτι τόσο φορτισμένο, που να καταντά οδυνηρό...

Ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο, πάντως: Έπρεπε να είναι πολύ προσεκτική και να δίνει την εντύπωση πως αντιμετώπιζε αυτή τη σχέση ανέμελα και με μια σχετική αδιαφορία. Στους άντρες δεν άρεσαν οι εκδηλώσεις λατρείας και αφοσίωσης. Όπως και να 'χε, σίγουρα δεν άρεσαν στον Ρόντι.

«Γεια σου, Ρόντι!» είπε ανάλαφρα.

«Γεια σου, αγάπη μου. Τι τραγικό ύφος είναι αυτό; Άνοιξες κα-
νέναν λογαριασμό;»

Η Έλινor έγνεψε αρνητικά.

«Σκέφτηκα, μιας και είναι μεσοκαλόκαιρο, πως οι νεράιδες άρ-
χισαν να χορεύουν και οι οφειλές να διαδέχονται η μία την άλλη!»
είπε ο Ρόντι.

«Είναι κάτι σιχαμερό», είπε η Έλινor. «Ένα ανώνυμο γράμμα». Ο Ρόντι έσμιξε τα φρύδια. Η ευδιάθετη έκφρασή του άλλαξε.

«Αι στο καλό!» είπε με απέχθεια.

«Είναι σιχαμερό...» επανέλαβε η Έλινor.

Έκανε ένα βήμα προς το γραφείο της.

«Φαντάζομαι πως καλά θα κάνω να το σκίσω».

Κι αυτό έπρεπε –και λίγο έλειψε– να είχε κάνει, εφόσον ο Ρόντι και οι ανώνυμες επιστολές ήταν δύο πράγματα που καλό ήταν να μην έρχονται σε επαφή. Έπρεπε να το είχε πετάξει και να μην

το σκεφτεί ξανά. Εκείνος δε θα τη σταματούσε. Η διακριτικότητα ήταν ισχυρότερη από την περιέργειά του.

Υπακούοντας σε κάποια παρόρμηση, όμως, η Έλινор πήρε διαφορετική απόφαση.

«Ίσως», είπε, «είναι προτιμότερο να το διαβάσεις πρώτα. Ύστερα το καίμε. Αφορά τη θεία Λόρα».

Τα φρύδια του Ρόντι υψώθηκαν από την έκπληξη.

«Τη θεία Λόρα;»

Πήρε το γράμμα, το διάβασε, συνοφρυώθηκε με δυσaráσκεια και το έδωσε ξανά στην Έλινор.

«Ναι», είπε, «ασφαλώς και πρέπει να καεί! Τι παλιάνθρωποι που υπάρχουν!»

«Λες να είναι κάποια από τις υπηρέτριες;» ρώτησε η Έλινор.

«Ναι, μάλλον», απάντησε ο Ρόντι και δίστασε προς στιγμήν. «Αναρωτιέμαι ποια να είναι... αυτό το άτομο που αναφέρεται».

«Θα μπορούσε να είναι η Μέρι Τζέραντ, νομίζω», απάντησε η Έλινор συλλογισμένη.

Ο Ρόντι έσμιξε τα φρύδια προσπαθώντας να θυμηθεί.

«Ποια είναι η Μέρι Τζέραντ;»

«Η κόρη της οικογένειας που έμενε στο θυρωρείο. Δεν τη θυμάσαι όταν ήταν παιδί; Η θεία Λόρα τη συμπαθούσε και τη νοιαζόταν. Εκείνη πλήρωνε τα δίδακτρα για το σχολείο της, όπως και διάφορα άλλα... μαθήματα πιάνου, γαλλικών και τα λοιπά».

«Α, ναι», είπε ο Ρόντι, «τώρα τη θυμήθηκα. Ένα κοκαλιάρικο, μακροπόδαρο πλάσμα, με μια μπλεγμένη αφάνα από ξανθά μαλλιά».

Η Έλινор έγενεψε καταφατικά.

«Μάλλον έχεις να τη δεις από εκείνες τις καλοκαιρινές διακοπές, όταν η μαμά κι ο μπαμπάς έλειπαν στο εξωτερικό. Δεν πήγαινες στο Χαντέρμπερι όσο συχνά πήγαινα εγώ, φυσικά, κι εκείνη τα τελευταία χρόνια εργαζόταν στη Γερμανία ως εσωτερική γκουβερνάντα, αλλά δεν μπορεί να μη θυμάσαι που την ξετρυπώναμε και παίζαμε μαζί της όταν ήμασταν παιδιά».

«Πώς είναι τώρα;» ρώτησε ο Ρόντι.

«Ομόρφυνε πολύ», απάντησε η Έλινορ. «Με καλούς τρόπους και μόρφωση. Δε θα καταλάβαινες ποτέ πως είναι κόρη του γερο-Τζέραντ».

«Σωστή κυρία, δηλαδή».

«Ακριβώς. Και το αποτέλεσμα είναι, θαρρώ, πως δείχνει παράταιρη στο θυρωρείο. Η κυρία Τζέραντ πέθανε πριν από μερικά χρόνια, ξέρεις, και η Μέρι δεν τα πηγαίνει καθόλου καλά με τον πατέρα της. Εκείνος την ειρωνεύεται διαρκώς για τη μόρφωση και για τους καλούς τρόπους της».

«Ορισμένοι ούτε που διανοούνται πόσο κακό κάνουν σε κάποιον, όταν τον... μορφώνουν!» είπε ενοχλημένος ο Ρόντι. «Πολύς φορές είναι σκληρότητα, όχι καλοσύνη!»

«Περνάει πολύ χρόνο στο σπίτι, πάντως...» συνέχισε η Έλινορ. «Ξέρω ότι διαβάζει μεγάλωφωνα στη θεία Λόρα, αφότου έπαθε το εγκεφαλικό της».

«Δεν μπορεί να της διαβάζει η νοσοκόμα;» απόρησε ο Ρόντι.

«Η προφορά της αδελφής Ο'Μπράιαν είναι βαριά κι ασήκωτη», είπε η Έλινορ με ένα χαμόγελο. «Δεν απορώ που η θεία Λόρα προτιμά τη Μέρι».

Για ένα δυο λεπτά ο Ρόντι βάλθηκε να πηγαиноέρχεται νευρικά από τη μια άκρη του δωματίου στην άλλη. Ύστερα είπε:

«Ξέρεις, Έλινορ, πιστεύω πως πρέπει να κάνουμε μια βόλτα ως εκεί».

«Εξαιτίας αυτού...» είπε εκείνη, με μια κάποια ενόχληση.

«Όχι, καμία σχέση. Όχου, διάολε, δεν μπορώ να μην είμαι ειλικρινής! Ναι! Όσο ελεεινό κι αν ήταν αυτό το μήνυμα, ενδεχομένως κρύβει κάποια αλήθεια. Θέλω να πω, η γηραιά κυρία είναι σοβαρά άρρωστη...»

«Εντάξει, Ρόντι».

Την κοίταξε παίρνοντας το γοπτευτικό χαμόγελό του σαν να ήθελε να παραδεχτεί την αδυναμία της ανθρώπινης φύσης.

«...και τα χρήματα όντως μετράνε... για εσένα και για εμένα, Έλινορ».

«Α, ναι, ασφαλώς», έσπευσε να παραδεχτεί εκείνη.

«Δεν είμαι ιδιοτελής άνθρωπος», συνέχισε εκείνος με νευρική κόπηση. «Στο κάτω κάτω, όμως, η θεία Λόρα το έχει πει τόσες φορές από μόνη της πως εσύ κι εγώ είμαστε οι μοναδικοί συγγενείς της. Εσύ είσαι ανιψιά της, παιδί του αδελφού της, κι εγώ ανιψιός του άντρα της. Πάντα μας έδινε να καταλάβουμε πως με τον θάνατό της όλη της η περιουσία θα περάσει στον έναν ή στον άλλον... ή και στους δύο, όπως είναι το πιθανότερο. Και μιλάμε για μεγάλη περιουσία, Έλινορ».

«Ναι», είπε εκείνη σκεπτική, «πρέπει να είναι».

«Η συντήρηση του Χαντέρμπερι δεν είναι da μικρό πράγμα», είπε ο Ρόντι κι έκανε παύση. «Ο θείος Χένρι ήταν αυτό που θα λέγαμε ευκατάστατος, όταν γνώρισε τη θεία σου. Αλλά κι εκείνη είχε μεγάλη περιουσία, την οποία κληρονόμησε μαζί με τον πατέρα σου. Κρίμα που ο πατέρας σου έπεσε έξω στα σχέδιά του κι έχασε το μεγαλύτερο μέρος της δικής του».

Η Έλινορ αναστέναξε.

«Ο καημένος ο πατέρας δε διακρίθηκε ποτέ από επιχειρηματικό πνεύμα. Προτού πεθάνει, πέρασε μεγάλη αγωνία».

«Πράγματι, η θεία σου αποδείχτηκε πιο ξύπνια από εκείνον. Παντρεύτηκε τον θείο Χένρι, αγόρασαν το Χαντέρμπερι και τις προάλλες μου είπε πως στάθηκε εξαιρετικά τυχερή σε όλες τις επενδύσεις της. Τίποτα δεν της πήγε στραβά».

«Ο θείος Χένρι τής άφησε τα πάντα όταν πέθανε, έτσι δεν είναι;» Ο Ρόντι έγνεψε καταφατικά.

«Σωστά. Μεγάλη τραγωδία που έφυγε τόσο νωρίς. Κι εκείνη δεν ξαναπαντρεύτηκε. Του έμεινε πιστή ως τα γεράματα. Και ήταν πάντα πολύ καλή μαζί μας. Μου φερόταν σαν να ήμουν δικός της ανιψιός. Όσες φορές βρέθηκα σε αδιέξοδο, με βοήθησε. Ευτυχώς, δεν ήταν κάτι που τύχαινε υπερβολικά συχνά!»

«Και με εμένα ήταν τρομερά γενναιόδωρη», είπε με ευγνωμοσύνη η Έλινορ.

Ο Ρόντι κούνησε το κεφάλι, συμφωνώντας.

«Η θεία Λόρα», είπε, «είναι καλόψυχος άνθρωπος. Ξέρεις, όμως, Έλινor... Άθελά μας, ίσως, εσύ κι εγώ ζούμε με μεγαλύτερη πολυτέλεια από αυτή που μας επιτρέπουν τα οικονομικά μας!»

«Μάλλον έχεις δίκιο», συμφώνησε η Έλινor με θλίψη. «Τα πάντα είναι τόσο ακριβά, όμως... Τα ρούχα, τα καλλυντικά, αλλά και τα απλά πράγματα, όπως το να πας στον κινηματογράφο ή να πιεις ένα κοκτέιλ... Ακόμη και οι δίσκοι γραμμοφώνου είναι ακριβοί!»

«Αγάπη μου, είσαι κι εσύ ένα από τα κρίνα του αγρού, έτσι δεν είναι; Ούτε μοχθείς ούτε υφαίνεις*!»

«Νομίζεις πως θα έπρεπε, Ρόντι;»

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Μου αρέσεις ακριβώς όπως είσαι: ντελικάτη, απόμακρη και ειρωνική. Η ειλικρίνεια δε σου πηγαίνει, ούτε και θα μου άρεσε. Λέω απλώς πως, αν δεν ήταν η θεία Λόρα, το πιθανότερο θα ήταν να έκανες κάποια άθλια δουλειά. Το ίδιο κι εγώ», συνέχισε. «Ασκήν κάποιοι είδους επάγγελμα, για να το πούμε έτσι. Η δουλειά μου στους Λιούις και Χιουμ δεν είναι υπερβολικά επίπονη και με εξυπηρετεί, επειδή με αυτόν τον τρόπο διατηρώ τον αυτοσεβασμό μου. Πρόσεξε αυτό που θα σου πω, όμως: Δεν ανησυχώ για το μέλλον, επειδή έχω μεγάλες προσδοκίες... όσον αφορά τη θεία Λόρα».

«Θα μας ακούσει κανείς και θα μας περάσει για παράσιτα!» είπε η Έλινor.

«Ανοησίες! Απλούστατα, έχει αφήσει να εννοηθεί πως κάποια μέρα θα αποκτήσουμε μεγάλη περιουσία, αυτό είναι όλο. Όπως είναι φυσικό, αυτή η σκέψη επηρεάζει τη στάση μας».

«Η θεία Λόρα, όμως, δε μας έχει πει ποτέ ξεκάθαρα πώς ακριβώς θα μοιραστεί η περιουσία της», είπε η Λόρα συλλογισμένη.

«Αυτό δεν έχει καμία σημασία!» απάντησε ο Ρόντι. «Κατά πάσα πιθανότητα θα τη μοιραστούμε οι δυο μας. Κι αυτό να μη γίνει,

* «Καταμάθετε τα κρίνα του αγρού πώς αυξάνουσιν· ου κοπιώσιν ουδέ νήθουσιν». Από το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 6.28. [Σ.τ.Μ.]

όμως... αν έχει αφήσει ολόκληρη ή το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας της σε εσένα, που είσαι εξ αίματος συγγενής της... και πάλι μαζί θα την έχουμε, αγάπη μου, αφού θα σε παντρευτώ. Από την άλλη, αν η αγαπημένη θεία μας θεωρεί πως καλό θα είναι να κληρονομήσω εγώ το μεγαλύτερο μερίδιο, ως απόγονος των Γουέλμαν, και πάλι θα έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα, αφού θα με παντρευτείς».

Της χαμογέλασε τρυφερά και συνέχισε:

«Είμαστε τυχεροί που αγαπιόμαστε. Επειδή... πράγματι με αγάπας, Έλινor, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

Η φωνή της ήταν παγερή, σχεδόν αδιάφορη.

«Ναι!» τη μιμήθηκε ο Ρόντι. «Είσαι αξιολάτρευτη, Έλινor. Αυτή η αλαζονεία σου... το πόσο απρόσιτη είσαι... Μία *Απόμακρη πριγκίπισσα**. Νομίζω πως αυτό ακριβώς το χαρακτηριστικό σου με έκανε να σε αγαπήσω».

Η Έλινor ένιωσε την ανάσα της να κόβεται.

«Αλήθεια;» ψέλλισε.

«Αλήθεια», είπε ο Ρόντι και συνοφρυώθηκε. «Ορισμένες γυναίκες είναι τόσο... αχ, δεν ξέρω... τόσο αναθεματισμένα κτητικές... Πειθήνιες και αφοσιωμένες σαν σκυλιά... Μελοδραματικές σε βαθμό που σου φέρνει αναγούλα! Πόσο τα σιχαίνομαι όλα αυτά. Με εσένα, όμως, ποτέ δεν μπορώ να ξέρω, ποτέ δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Ανά πάσα στιγμή είσαι ικανή να στραφείς προς το μέρος μου, ψυχρή και αποστασιοποιημένη, όπως το συνηθίζεις, και να μου δηλώσεις πως άλλαξες γνώμη... εντελώς ατάραχα, δίχως να σου καίγεται καρφί! Είσαι ένα συναρπαστικό πλάσμα, Έλινor... Ένα έργο τέχνης τόσο... τόσο... ολοκληρωμένο!»

Έκανε μια παύση και συνέχισε:

*Έργο του Γάλλου ποιητή και δραματουργού Εντμόν Ροστάν, εμπνευσμένο από τον έρωτα ενός τροβαδούρου του Μεσαίωνα. Γράφτηκε για τη Σάρα Μπερνάρ και ανέβηκε για πρώτη φορά το 1895. [Σ.τ.Μ.]

«Ξέρεις, νομίζω πως ο δικός μας θα είναι ο τέλειος γάμος... Αγαπιόμαστε αρκετά, όχι σε υπερβολικό βαθμό. Είμαστε καλοί φίλοι. Έχουμε κοινά γούστα. Γνωρίζουμε ο ένας τον άλλον απ' την καλή κι απ' την ανάποδη. Έχουμε όλα τα πλεονεκτήματα της συγγένειάς μας ως ξαδέλφια, χωρίς τα μειονεκτήματα της εξ αίματος συγγένειας. Δε θα σε βαρεθώ ποτέ, επειδή είσαι ένα πλάσμα άπιαστο σαν οπτασία. Μπορεί να βαρεθείς εσύ εμένα, όμως. Είμαι ένας άνθρωπος μάλλον συνηθισμένος και...»

Η Έλινορ κούνησε το κεφάλι διαφωνώντας.

«Δεν πρόκειται, Ρόντι», είπε. «Ποτέ δε θα σε βαρεθώ».

«Γλυκιά μου!»

Τη φίλησε και συνέχισε:

«Ξέρεις, θαρρώ πως η θεία Λόρα είχε πάρει είδηση τι συνέβαινε με τους δυο μας, παρότι δεν πήγαμε να τη δούμε από τότε που αποφασίσαμε να παντρευτούμε. Έχουμε, λοιπόν, μια καλή δικαιολογία για να πάμε τώρα, δε νομίζεις;»

«Βέβαια. Τις προάλλες σκεφτόμουν...»

«Πως δεν πηγαίνουμε να τη δούμε όσο συχνά θα έπρεπε», ολοκλήρωσε την πρόταση ο Ρόντι. «Κι εγώ την ίδια σκέψη έκανα. Όταν έπαθε το εγκεφαλικό, κατεβαίναμε σχεδόν κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο. Και τώρα κοντεύουν δυο μήνες από την τελευταία μας επίσκεψη».

«Θα πηγαίναμε, αν μας το ζητούσε», είπε η Έλινορ. «Και μάλιστα αμέσως».

«Ναι, φυσικά. Και ξέρουμε πως συμπαθεί πολύ την αδελφή Ο' Μπράιαν, που την περιποιείται όπως πρέπει. Παρ' όλα αυτά, μάλλον έχουμε φανεί κάπως αμελείς. Κι αυτό το λέω έχοντας κατά νου καθαρά την ανθρώπινη πλευρά, όχι την οικονομική».

Η Έλινορ κατένευσε.

«Το ξέρω».

«Να που αυτό το ελεεινό γράμμα έκανε κάποιος καλό, τελικά! Θα πάμε όχι μόνο επειδή αγαπάμε αυτή τη γλυκιά γριούλα, αλλά και επειδή είναι ανάγκη να προστατέψουμε τα συμφέροντά μας».

Άναψε ένα σπίρτο κι έβαλε φωτιά στο γράμμα που πήρε από τα χέρια της Έλινορ.

«Αναρωτιέμαι ποιος να το έγραψε...» είπε. «Όχι πως έχει σημασία. Κάποιος που είναι... από τη δική μας πλευρά, όπως λέγαμε όταν ήμασταν παιδιά. Πού ξέρεις, μπορεί και να μας βγει σε καλό. Η μητέρα του Τζιμ Πάρτινγκτον πήγε να ζήσει στη Ριβιέρα κι εκεί γνώρισε έναν νεαρό Ιταλό γιατρό που ανέλαβε να την κουράρει. Ξελογιόστηκε μαζί του και του άφησε τα πάντα, ως την τελευταία πεντάρα. Ο Τζιμ και οι αδελφές του προσπάθησαν να προσβάλουν τη διαθήκη, αλλά δεν τα κατάφεραν».

«Και η θεία Λόρα συμπαθεί τον καινούργιο γιατρό που ανέλαβε το γραφείο του δόκτορα Ράνσομ... αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό! Όπως και να 'χει, αυτό το φριχτό γράμμα ανέφερε κάποια κοπέλα. Μάλλον εννοούσε τη Μέρι».

«Θα πάμε και θα το διαπιστώσουμε μόνοι μας...» είπε ο Ρόντι.

Η αδελφή Ο'Μπράιαν βγήκε με φόρα από το υπνοδωμάτιο της κυρίας Γουέλμαν και κατευθύνθηκε προς το μπάνιο.

«Πάω να βάλω την τσαγιέρα στο μάτι», είπε, στρέφοντας προς τα πίσω το κεφάλι. «Νομίζω πως θα σου άρεσε ένα φλιτζάνι τσάι προτού πιάσεις δουλειά, αδελφή».

«Δε θα πω όχι», είπε αβίαστα η αδελφή Χόπκινς. «Αυτό που λέω πάντα είναι πως τίποτα δε συγκρίνεται με ένα ωραίο και δυνατό φλιτζάνι τσάι!»

«Τα πάντα βρίσκονται σε αυτό το ντουλάπι... τσαγιέρα, φλιτζάνια, ζάχαρη... και η Έντα μού φέρνει φρέσκο γάλα δύο φορές τη μέρα», εξήγησε η αδελφή Ο'Μπράιαν την ώρα που γέμιζε με νερό την τσαγιέρα και άναβε το μάτι της κουζίνας υγραερίου. «Έτσι, δε χρειάζεται να χτυπάω το κουδούνι όλη την ώρα. Είναι καλή κουζίνα τούτη εδώ... βράζει το νερό στο άψε σβήσε».

Η αδελφή Ο'Μπράιαν ήταν μία ψηλή, κοκκινομάλλα, περίπου τριάντα χρονών, με αστραφτερά, κατάλευκα δόντια, πρόσωπο γε-

μάτο φακίδες και γοητευτικό χαμόγελο. Οι ασθενείς της την αγαπούσαν επειδή ήταν πάντα κεφάτη και γεμάτη ζωή. Η αδελφή Χόπκινς, από την άλλη, η νοσοκόμα της κοινότητας, που περνούσε κάθε πρωί για να βοηθήσει με το συγύρισμα του κρεβατιού και με το μπανιάρισμα της παχουλής ηλικιωμένης, ήταν μεσόκοπη και ασχημούλα, με αλαζονικό ύφος και απότομους τρόπους.

«Τα πάντα φαίνονται καλοβαλμένα σε αυτό το σπίτι», έλεγε τώρα, με τόνο επιδοκίμασias.

Η συνομιλήτριά της έγνεψε καταφατικά.

«Πράγματι. Μπορεί να είναι κάπως παλιομοδίτικο και χωρίς κεντρική θέρμανση, αλλά κάθε δωμάτιο έχει δικό του τζάκι, όλες οι καμαριέρες είναι πρόθυμα κορίτσια και η κυρία Μπίσοπ τις φροντίζει και με το παραπάνω».

«Αχ, αυτά τα κορίτσια σήμερα...» είπε η αδελφή Χόπκινς. «Δεν έχω υπομονή μαζί τους. Δεν ξέρω τι ζητάνε πια, αλλά δεν μπορούν να κάνουν σωστά τη δουλειά τους ούτε μία μέρα».

«Η Μέρι Τζέραντ είναι καλή κοπέλα», είπε η αδελφή Ο'Μπράιαν. «Πραγματικά, δεν ξέρω τι θα έκανε η κυρία Γουέλμαν χωρίς αυτήν. Είδες με τι επιμονή τη ζήτησε, δεν είδες; Α, είναι χαριτωμένο πλάσμα, αυτό πρέπει να το αναγνωρίσω, και έχει τον τρόπο της να τη φέρνει βόλτα».

«Τη λυπάμαι τη Μέρι», είπε η αδελφή Χόπκινς. «Αυτός ο παλιόγερος, ο πατέρας της, κάνει ό,τι μπορεί για να την προσβάλει».

«Εντελώς απολίτιστος, ο στριμμένος», σχολίασε η αδελφή Ο'Μπράιαν. «Ορίστε, η τσαγιέρα άρχισε κιόλας να σφυρίζει. Μόλις βράσει, θα ρίξω το τσάι».

Το τσάι ετοιμάστηκε και σερβιρίστηκε, δυνατό και καυτό. Οι δύο νοσοκόμες κάθισαν στο δωμάτιο της αδελφής Ο'Μπράιαν, δίπλα από την κρεβατοκάμαρα της ηλικιωμένης εργοδότριάς τους.

«Ο κύριος Γουέλμαν και η δεσποινίς Καρλάιλ έρχονται για επίσκεψη», είπε η αδελφή Ο'Μπράιαν. «Λάβαμε τηλεγράφημα σήμερα το πρωί».

«Ορίστε, λοιπόν», είπε η αδελφή Χόπκινς. «Καλά το είχα κατα-

λάβει εγώ πως η γριά ήταν ενθουσιασμένη με κάτι. Πάει καιρός από την τελευταία τους επίσκεψη, έτσι δεν είναι;»

«Πάνω από δύο μήνες, θαρρώ. Πόσο ευγενικός και τζέντλεμαν ο νεαρός κύριος Γουέλμαν. Αλλά πολύ καμαρωτός».

«Τις προάλλες είδα μία δική της φωτογραφία στο περιοδικό *Τάτλερ*», είπε η αδελφή Χόπκινς. «Ήταν με μία φίλη της στο Νιου-μάρκετ».

«Είναι από τα γνωστά ονόματα της καλής κοινωνίας, σωστά; Και πάντα φοράει πολύ ωραία ρούχα. Τη βρίσκεις όμορφη, αδελφή;» ρώτησε η αδελφή Ο'Μπράιαν.

«Με τόσο φτιασίδωμα, πραγματικά δεν ξέρεις πώς είναι στην πραγματικότητα τα κορίτσια! Κατά τη γνώμη μου, όσον αφορά την εμφάνιση, δε φτάνει τη Μέρι Τζέραντ ούτε στο μικρό της δαχτυλάκι!»

Η αδελφή Ο'Μπράιαν έσφιξε τα χείλη κι έγειρε το κεφάλι στο πλάι.

«Μπορεί και να έχεις δίκιο. Όμως η Μέρι δεν τη φτάνει στο σιλ!»

«Το ράσο κάνει τον παπά», δήλωσε με πομπώδες ύφος η αδελφή Χόπκινς.

«Ακόμη ένα φλιτζάνι τσάι, αδελφή;»

«Πολύ ευχαρίστως».

Οι δυο γυναίκες έσκυψαν πάνω από τα αχνιστά φλιτζάνια τους.

«Χθες βράδυ έγινε κάτι παράξενο», άρχισε να λέει η αδελφή Ο'Μπράιαν. «Στις δύο μπηκά στο δωμάτιο της κυρίας για να τη σκεπάζω, όπως κάνω πάντα, και τη βρήκα ξύπνια. Πρέπει να έβλεπε όνειρο όμως, επειδή, με το που μπηκά στο δωμάτιο, είπε: *Τη φωτογραφία. Πρέπει να βρω τη φωτογραφία.*

»Ασφαλώς, κυρία Γουέλμαν, της είπα. Αλλά δε θέλετε να περιμένετε μέχρι να ξημερώσει; Κι εκείνη είπε: *Όχι, θέλω να τη δω τώρα.* Έτσι, της είπα: *Εντάξει, αλλά πού βρίσκεται αυτή η φωτογραφία; Εννοείτε τη φωτογραφία του κυρίου Ρόντερικ;* Κι εκείνη είπε: *Του Ρόντερικ; Όχι. Του Λιούις.* Κι άρχισε να αγκομαχά για να ανασηκωθεί. Τη βοήθησα, κι εκείνη έβγαλε τα κλειδιά της από το μικρό κου-

τί, δίπλα από το κρεβάτι της, και μου ζήτησε να ξεκλειδώσω το δεύτερο συρτάρι του κομό. Κι εκεί βρήκα μια μεγάλη φωτογραφία με ασημένια κορνίζα. Μα, τι ωραίος άντρας! Κάτω στη γωνία έγραφε *Λιούις*. Παλιομοδίτικη πόζα, σίγουρα είχε τραβηχτεί πριν από πολλά χρόνια. Της την έδωσα κι εκείνη την κράτησε και τη χάξευε ώρα πολλή. Κι απλώς μουρμούριζε: *Λιούις, Λιούις...* Στο τέλος αναστέναξε, μου επέστρεψε τη φωτογραφία και μου είπε να τη βάλω στη θέση της. Και... το πιστεύεις; Δεν πρόλαβα να κάνω μεταβολή και είχε ήδη αποκοιμηθεί γλυκά, σαν παιδί».

«Πιστεύεις πως ήταν ο άντρας της;» ρώτησε η αδελφή Χόπκινς.

«Σίγουρα όχι!» απάντησε η αδελφή Ο'Μπράιαν. «Σήμερα το πρωί, τάχα αδιάφορα, ρώτησα την κυρία Μπίσοπ ποιο ήταν το μικρό όνομα του μακαρίτη του κυρίου Γουέλμαν κι εκείνη μου είπε πως τον έλεγαν Χένρι!»

Οι δύο γυναίκες κοιτάχτηκαν με νόημα. Η άκρη της μακριάς μύτης της αδελφής Χόπκινς τρεμούλιασε από την έξαψη.

«Λιούις, Λιούις...» είπε σκεπτική. «Αναρωτιέμαι, λοιπόν... Δε θυμάμαι να υπάρχει αυτό το όνομα στα μέρη μας».

«Προφανώς έχουν περάσει πολλά χρόνια, καλή μου», της θύμισε η άλλη.

«Ναι, φυσικά, κι εγώ δεν έχω πολλά χρόνια εδώ. Αναρωτιέμαι, λοιπόν...»

«Πολύ ωραίος άντρας, πάντως», τη διέκοψε απότομα η αδελφή Ο'Μπράιαν. «Έμοιαζε με αξιωματικό του ιππικού!»

Η αδελφή Χόπκινς ήπια μια μικρή γουλιά από το τσάι της.

«Πολύ ενδιαφέρον», σχολίασε.

«Μπορεί να ήταν μαζί ως παιδιά και να τους χώρισε κάποιος σκληρόκαρδος πατέρας...» είπε με ρομαντικό ύφος η αδελφή Ο'Μπράιαν.

«Μπορεί και να σκοτώθηκε στον πόλεμο...» πρόσθεσε η αδελφή Χόπκινς με έναν βαθύ αναστεναγμό.

Όταν η αδελφή Χόπκινς αναχώρησε επιτέλους, αναζωογονημένη από το τσάι κι από τις ρομαντικές εικασίες, η Μέρι Τζέραρντ βγήκε τρέχοντας από το σπίτι για να την προφτάσει.

«Αχ, αδελφή, μπορώ να περπατήσω μαζί σας ως το χωριό;»

«Και βέβαια, καλή μου Μέρι».

«Πρέπει να σας μιλήσω», είπε ξέπνοα η Μέρι Τζέραρντ. «Ανησυχώ τόσο πολύ για τα πάντα...»

Η μεγαλύτερη γυναίκα την κοίταξε με συμπάθεια.

Στα είκοσι ένα της η Μέρι Τζέραρντ ήταν ένα αξιαγάπητο πλάσμα, ένα άγριο ρόδο που απέπνεε μια σχεδόν εξωπραγματική, μεθυστική αίσθηση: μακρύς, ντελικάτος λαιμός, ανοιχτόξανθα μαλλιά που πλαισιώναν σαν απαλά κύματα ένα πανέμορφο κεφάλι, μάτια γεμάτα ζωντάνια, στο βαθύ μπλε της θάλασσας.

«Ποιο είναι το πρόβλημα;» απόρησε η αδελφή Χόπκινς.

«Το πρόβλημα είναι πως ο καιρός κυλάει κι εγώ δεν κάνω κάτι!»

«Έχεις καιρό μπροστά σου», είπε ξερά η αδελφή Χόπκινς.

«Μα είναι τόσο... εκνευριστικό! Η κυρία Γουέλμαν στάθηκε τόσο γενναιόδωρη μαζί μου και μου έδωσε την ευκαιρία να αποκτήσω μια τόσο ακριβή μόρφωση. Μα τώρα νιώθω πως είναι καιρός να αρχίσω να συντηρώ μόνη τον εαυτό μου. Πρέπει να μάθω κάτι να κάνω».

Η αδελφή Χόπκινς κατένευσε με κατανόηση.

«Θα είναι τόσο κρίμα, αν δεν το κάνω. Προσπάθησα να... να εξηγήσω αυτά που νιώθω στην κυρία Γουέλμαν, αλλά... είναι δύσκολο... Δε δείχνει να καταλαβαίνει. Επαναλαμβάνει διαρκώς πως έχουμε χρόνο στη διάθεσή μας».

«Μην ξεχνάς πως είναι μια γυναίκα άρρωστη», είπε η αδελφή Χόπκινς.

Η Μέρι αναποκοκκίνισε μετανιωμένη.

«Α, το ξέρω. Φαντάζομαι πως δε θα έπρεπε να την ενοχλώ. Όμως είναι ανησυχητικό, και ο πατέρας φέρεται τόσο... τόσο άξεστα! Όλη την ώρα με πικάρει πως τάχα έγινα της αριστοκρατίας! Όμως εγώ δε θέλω απλώς να κάθομαι και να μην κάνω κάτι!»

«Το ξέρω πως δε θέλεις».

«Το θέμα είναι πως, για να μάθει κανείς κάποιο επάγγελμα, χρειάζονται χρήματα. Γνωρίζω αρκετά καλά γερμανικά και αυτό είναι κάτι που θα μπορούσα να εκμεταλλευτώ. Αλλά νομίζω πως αυτό που πραγματικά θέλω είναι να γίνω νοσοκόμα. Αγαπώ τη νοσηλευτική και μου αρέσει να περιθάλπω αρρώστους».

«Γι' αυτό το επάγγελμα έχε στον νου σου πως πρέπει να είσαι δυνατή σαν μουλάρη!» είπε η αδελφή Χόπκινς, θέλοντας να την προσγειώσει στην πραγματικότητα.

«Είμαι δυνατή! Και αγαπώ πραγματικά το επάγγελμα της νοσοκόμας. Η αδελφή της μητέρας μου, αυτή που έζησε στη Νέα Ζηλανδία, ήταν νοσοκόμα. Το έχω στο αίμα μου, όπως βλέπετε».

«Τι θα έλεγες να γίνεις μασέζ;» πρότεινε η αδελφή Χόπκινς. «Η να φοιτήσεις στο κολέγιο Νόρλαντ; Εσύ αγαπάς τα παιδιά».

«Κοστίζουν τα μαθήματα εκεί όμως, έτσι δεν είναι; Ήλπιζα... ασφαλώς, όμως, θα θεωρούνταν απληστία εκ μέρους μου... ήδη έχει κάνει τόσα για εμένα».

«Για την κυρία Γουέλμαν λες; Ανοησίες. Κατά τη γνώμη μου, σου το οφείλει. Μπορεί να σου πρόσφερε μια πλουσιοπάροχη μόρφωση, αλλά όχι του είδους που θα οδηγούσε κάπου. Δε θέλεις να διδάξεις;»

«Δεν είμαι αρκετά έξυπνη».

«Υπάρχουν λογίων λογίων μυαλά. Αν θέλεις τη συμβουλή μου, Μέρι, προς το παρόν δείξε υπομονή. Κατά τη γνώμη μου, όπως σου είπα ήδη, η κυρία Γουέλμαν σου το χρωστάει να σε βοηθήσει για να κάνεις μια αρχή και να γίνεις ανεξάρτητη. Και δεν αμφιβάλω διόλου πως έχει κατά νου να το κάνει. Η αλήθεια είναι πως σε συμπαθεί πολύ και δε θέλει να σε χάσει».

«Αχ!» είπε η Μέρι, παίρνοντας μία κοφτή ανάσα. «Πιστεύετε πραγματικά ότι αυτό είναι;»

«Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία! Η καημένη η γριούλα, είναι σχεδόν ανήμπορη, παράλυτη από τη μια πλευρά και δίκως κάποιον ή κάτι για να την ψυχαγωγεί. Είναι σημαντικό για εκείνη να

αντικρίζει ένα φρέσκο και όμορφο νεανικό πρόσωπο. Κι εσύ ξέρεις πώς να φωτίζεις το δωμάτιο ενός αρρώστου».

«Αν το πιστεύετε πραγματικά», είπε σιγανά η Μέρι, «τότε νιώθω καλύτερα... Η γλυκιά μου η κυρία Γουέλμαν... Τη συμπαθώ πολύ, πάρα πολύ! Ήταν πάντα τόσο καλή μαζί μου. Θα έκανα οτιδήποτε για χάρη της!»

«Το καλύτερο που μπορείς να κάνεις, τότε», είπε ξερά η αδελφή Χόπκινς, «είναι να κάτσεις στα αυγά σου και να πάψεις να ανησυχείς! Δεν πρόκειται να πάρει πολύ».

«Εννοείτε πως...» άρχισε να λέει η Μέρι.

Τα μάτια της είχαν ανοίξει διάπλατα και έδειχνε φοβισμένη.

Η νοσοκόμα έγενεψε καταφατικά.

«Έχει συνέλθει σε μεγάλο βαθμό, αλλά δεν πρόκειται να διαρκέσει. Θα τη βρει δεύτερο εγκεφαλικό και στη συνέχεια και τρίτο. Σου το λέω από πείρα. Να είσαι υπομονετική, καλή μου. Δεν υπάρχει καλύτερη πράξη από το να γεμίζεις με χαρά τις τελευταίες μέρες μιας ηλικιωμένης. Ύστερα θα έρθει ο καιρός και για τα υπόλοιπα».

«Είστε πολύ καλή», είπε η Μέρι.

«Να ο πατέρας σου που βγαίνει από το θυρωρείο», είπε η αδελφή Χόπκινς. «Και όχι για να περάσει τη μέρα του ευχάριστα, τολμώ να πω».

Πλησίαζαν τη μεγάλη σιδερένια καγκελόπορτα. Ένας καμπουριαστός ηλικιωμένος κατέβαινε κουτσαίνοντας τα δυο σκαλοπάτια του θυρωρείου.

«Καλημέρα, κύριε Τζέραντ», είπε ευδιάθετα η αδελφή Χόπκινς.

«Α!» έκανε κατσούφικα ο Εφραίμ Τζέραντ.

«Ωραίος καιρός», συνέχισε η νοσοκόμα.

«Ωραίος μπορεί να είναι για σένα, όχι για μένα», είπε εριστικά ο γερο-Τζέραντ. «Το λουμπάγκο μου με έχει πεθάνει».

«Μάλλον φταίει που είχαμε βροχές την περασμένη εβδομάδα», συνέχισε εύθυμα η αδελφή Χόπκινς. «Τώρα που κάνει ζέστη, όμως, θα περάσει».

Ο κεφάτος, επαγγελματικός τόνος της φάνηκε να εκνευρίζει τον γέρο.

«Νοσοκόμες... όλες ίδιες είστε», είπε ενοχλημένος. «Μες στη χαρά για τα προβλήματα των άλλων. Πολύ που σας κόφτει! Κι έχουμε και τη Μέρι, που θαρρεί πως θα γενεί νοσοκόμα. Θα πίστευε κανείς πως θα ήθελε να γίνει κάτι καλύτερο από αυτό, με τα γαλλικά της, τα γερμανικά της, το πιάνο της κι όλα τα πράγματα που έμαθε στο φοβερό σχολείο της και στα ταξίδια της στο εξωτερικό».

«Εμένα μου φτάνει και μου περισσεύει να γίνω νοσοκόμα!» είπε κοφτά η Μέρι.

«Αλλά θα προτιμούσες χίλιες φορές να μην κάνεις τίποτε απολύτως, έτσι δεν είναι; Να καβαλήσεις το καλάμι και να περνάς σεινάμενη κουνάμενη σαν λαίδη. Η τεμπελιά! Αυτό σου αρέσει εσένα, κοπέλα μου!»

Η Μέρι διαμαρτυρήθηκε βουρκωμένη.

«Δεν είναι αλήθεια αυτό, μπαμπά... Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να μιλάς έτσι!»

Η αδελφή Χόπκινς αποφάσισε να παρέμβει αποφασιστικά.

«Έχουμε τις κακές μας σήμερα, βλέπω», είπε με χιούμορ. «Δεν εννοείς πραγματικά αυτά που λες, Τζέραντ. Η Μέρι είναι χρυσή κοπέλα και πάντα ήταν καλή κόρη».

Ο Τζέραντ κοίταξε την κόρη του και η μοχθηρία ήταν ξεκάθαρα στο βλέμμα του.

«Δεν είναι κόρη μου πια, με τα γαλλικά της και την ιστορία της και τα μεγαλοπιάσμά της. Φτου!»

Και με αυτά τα λόγια, έκανε μεταβολή και χώθηκε ξανά στο θυρωρείο.

«Βλέπετε, αδελφή, πόσο δύσκολο είναι;» είπε η Μέρι, ακόμη βουρκωμένη. «Είναι τόσο παράλογος! Ποτέ δε με αγάπησε, ούτε όταν ήμουν κοριτσάκι. Η μαμά ήταν αυτή που με υπερασπιζόταν πάντα».

«Έλα τώρα, μη στενοχωριέσαι», είπε γλυκά η αδελφή Χόπκινς. «Αυτά τα πράγματα τα στέλνει ο θεός για να μας δοκιμάζει! Πω πω,

πρέπει να βιαστώ! Έχω να κάνω τόσες επισκέψεις σήμερα το πρωί...»

Η νοσοκόμα απομακρύνθηκε βιαστικά και η Μέρι απόμεινε να την παρακολουθεί όσο ξεμάκραινε, ενώ σκεφτόταν με θλίψη πως κανείς δεν άξιζε στ' αλήθεια και κανείς δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Η αδελφή Χόπκινς, παρά την καλοσύνη της, αρκούνταν να ξεφουρνίζει ένα κάρο κοινοτοπίες, που τις παρουσίαζε σαν να ήταν οι πιο καινοτόμες συμβουλές του κόσμου.

«Τι θα κάνω;» μονολόγησε απαρνηγόρητη η Μέρι.

*«Μα, αυτό δεν είναι λίγο πολύ το ανθρώπινο πρόσωπο; Μια μάσκα»,
είπε ο δόκτωρ Λορντ.*

Η νέα και όμορφη Έλινορ Καρλάιλ τα είχε όλα: έναν αρραβωνιαστικό που αγαπούσε, και μια πλούσια γριά θεία που θα χρηματοδοτούσε το μέλλον της. Τώρα όμως κάθεσαι απαθής στο εδώλιο, παρόλο που κατηγορείται για τον φόνο της Μέρι Τζέραρντ, της ερωτικής της αντίζηλου. Τα αποδεικτικά στοιχεία είναι ιδιαίτέρως επιβαρυντικά: μόνο η Έλινορ είχε το κίνητρο, τη δυνατότητα και τον τρόπο να χορηγήσει το δηλητήριο που στοίχισε τη ζωή στη Μέρι. Εντούτοις, μέσα στην ψυχρή δικαστική αίθουσα ένας άνδρας εξακολουθεί να πιστεύει ότι η Έλινορ είναι αθώα μέχρι αποδείξεως του εναντίου — ο Ηρακλής Πουαρό βρίσκεται ανάμεσα στην Έλινορ και την κρεμάλα.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24037